

Sygnatura akt: I C 268/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) z **siedzibą w W.**

przeciwko: **J. K.**

- o zapłatę

1. umarza postępowanie w części dotyczącej kwoty 110,70 zł (sto dziesięć złotych siedemdziesiąt groszy),
2. oddała powództwo w całości w pozostałym zakresie,
3. zasądza od powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz adw. P. O. prowadzącego Kancelarię Adwokacką przy ul. (...) w T. kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) podwyższoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej J. K. z urzędu.

Sędzia

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 16 stycznia 2017 r.

Sygn. akt I C 268/16

UZASADNIENIE

W dniu 13 kwietnia 2016r. powód (...) z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko S. K. i J. K. domagając się solidarnego zasądzenia od pozwanych na swoją rzecz kwoty 17.397,32 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwanych oraz (...) łączyła umowa bankowa z dnia 30 kwietnia 2009 r. o nr (...) (kredyt samochodowy), na podstawie której bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast strona pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Bank wykorzystał

przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie, naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Następnie bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i po uzyskaniu klauzuli wykonalności wdrożył postępowanie egzekucyjne, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania należności. W dniu 19 grudnia 2014 r. pierwotny wierzyciel zawarł z powodem mowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z przedmiotowej umowy kredytu (k.2-5).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r., wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k.6).

Pozwana, zastępowana przez pełnomocnika wyznaczonego z urzędu, w piśmie z dnia 14 listopada 2016 r. potwierdziła istnienie wymagalnego zobowiązania względem (...), lecz wносиła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwagi na przedawnienie roszczenia powoda (k.82-83).

Powód w piśmie procesowym z 13 grudnia 2016 r. wskazał, że na podstawie art. 509§ 2 kc, wraz z nabyciem wierzytelności uzyskał wszystkie związane z nią prawa (zarzuty), które przysługiwały poprzedniemu wierzycielowi, w tym prawo powoływania się na zdarzenia przerywające bieg terminu przedawnienia. Podał, że po rozwiązaniu umowy bieg terminu przedawnienia został przerwany złożeniem przez poprzedniego wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i ponownie rozpoczął swój bieg z dniem wydania przez sąd postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, tj. 19 listopada 2013 r. Ponadto powód cofnął pozew co do kwoty 110,70 zł tytułem naliczonych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia i podtrzymał żądanie pozwu w pozostałym zakresie (k.90-91v).

Postanowieniem sądu z dnia 16 stycznia 2017 r. wyłączono do odrębnego rozpoznania i rozstrzygnięcia materiały w stosunku do pozwanego S. K., a sprawę J. K. postanowiono prowadzić w dalszym ciągu pod sygn. akt I C (...)(czas rejestracji rozprawy z 16.01.2017 r.: 00:01:36 - 00:02:36 – k.115).

Na rozprawie pozwana podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko procesowe (czas rejestracji rozprawy z 16.01.2017r.: 00:02:52 - 00:03:00 – k. 115-115v).

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 kwietnia 2009 r. S. K. i pozwana J. K. zawarli z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. umowę kredytu nr (...), na podstawie której bank udzielił kredytu w łącznej kwocie 14.210,53 zł na okres 60 miesięcy, z przeznaczeniem na zakup pojazdu w kwocie 12.000,00 zł, prowizji bankowej w wysokości 710,53 zł i sfinansowanie innych wydatków w kwocie 1.500,00 zł. W przypadku terminowej spłaty kredytu łączna kwota wszystkich kosztów, do których w związku z zawartą umową zobowiązany był kredytobiorca, wynosiła 9.446,90 zł.

Pismem z dnia 13 grudnia 2011r. (...) wypowiedział umowę kredytu nr (...) z dnia 30 kwietnia 2009r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia – z uwagi na powstanie zaległości w spłacie kredytu i brak reakcji na wysłany uprzednio monit i wezwanie do zapłaty.

W dniu 25 czerwca 2013 roku (...) w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wysokość zobowiązania pozwanej i S. K. wymagalnego na dzień wystawienia tego tytułu wynosiła 14.203,86 zł. Kwota ta obejmowała należność główną wynoszącą 9.730,66 zł, odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 21,4 % od dnia 30 kwietnia 2009r. do dnia 24 stycznia 2012r. wynoszące 1.166,52 zł, odsetki karne za opóźnienie wynoszące 3.251,68 zł oraz opłaty i inne prowizje – 55 zł. Ponadto Bankowi przysługiwały dalsze należne odsetki: od kwoty kapitału liczone od dnia 26 czerwca 2013r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP i od kwoty umownych odsetek za okres od dnia 26 czerwca 2013r. do dnia zapłaty liczone w wysokości ustawowej.

Na podstawie wniosku (...), w dniu 18 lipca 2013r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Chełmnie VI Zamiejscowym Wydziale Cywilnym z/s w W. w sprawie (...) wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 25 czerwca 2013r., z ograniczeniem odpowiedzialności dłużników do kwoty 28.421,06 zł.

W dniu 19 grudnia 2014r. (...)z siedzibą w W.i (...) z siedzibą w W.zawarli umowę przelewu wierzytelności nr (...). Na podstawie tej umowy (...)dokonał przelewu na stronę powodową wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanej i S. K.wynikającej z umowy kredytu nr (...). Wysokość zobowiązania wynosiła 17.298,12 zł. Pismem z dnia 31 grudnia 2014 roku strona powodowa zawiadomiła pozwaną o przelewie wierzytelności i jej zadłużeniu wynoszącym na dzień 29 grudnia 2014r. – 20.009,42 zł (wliczając koszty zastępstwa procesowego i koszty sądowe)..

Dowody: - umowa kredytu z nr (...) (k.26-28);

- harmonogram spłaty kredytu (k.28v-29);

- wypowiedzenie umowy kredytu (k.31);

- bankowy tytuł egzekucyjny z 25.06.2013r. (k.32);

- postanowienie z 18.07.2013r. (k.33);

- umowa przelewu wierzytelności nr (...) z załącznikiem nr 2 (k.39-44v, 23, 92-100);

- zawiadomienie o cesji wierzytelności z 31.12.2014r. (k.25-25v);

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) (k.22).

Powyższy stan faktyczny będący bezspornym, został ustalony w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, których wiarygodności nie podważała żadna ze stron postępowania, a także nie budzących w tym zakresie wątpliwości sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsumencki zawartej przez (...) z siedzibą w W., jako przedsiębiorcę, z pozwaną J. K., jako konsumentem.

Umowę kredytu reguluje art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.2015.128 j.t. z późn.zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Ponadto w niniejszej sprawie znalazły zastosowanie przepisy obowiązującej w dniu zawarcia umowy ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081 z późn.zm.), w szczególności art. 2 ust. 1 stanowiący, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci.

Strona powodowa swoją legitymację czynną oparła na art. 509 § 1 kc stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu. Dla swej

skuteczności cesji wierzytelności winna określać strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot przelewu. Elementy te powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne.

W piśmie procesowym z dnia 13 grudnia 2016r. powód cofnął swoje powództwo w zakresie kwoty 110,70 zł tytułem naliczonych odsetek za opóźnienie.

W świetle art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym w świetle art. 203 § 4 kpc Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Okoliczności sprawy nie wskazują, by cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, dlatego sąd przyjął, iż powód skutecznie cofnął pozew we wskazanej części i w pkt 1 wyroku, na podstawie o art. 355 § 1 kpc, umorzył postępowanie w części dotyczącej kwoty 110,70 zł.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała faktu zadłużenia oraz jego wysokości wskazanej w pozwie, a także skuteczności cesji wierzytelności i tym samym legitymacji procesowej powoda. Oś sporu koncentrowała się wokół kwestii, czy w sprawie doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, w szczególności, czy powód, niebędący bankiem mógł skutecznie powoływać się na przerwę w biegu przedawnienia spowodowaną wystąpieniem przez swojego poprzednika prawnego do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Zgodnie z art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 kc). W myśl art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Pojęcie wymagalności roszczenia nie zostało zdefiniowane przez żaden przepis kodeksu cywilnego. Bieg terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z zobowiązania rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione. W orzecznictwie przyjmuje się, że roszczenie staje się wymagalne wtedy, gdy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, nr 7-8, poz. 137, Lex nr 3753).

Ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciwko komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia (tzw. zarzut peremptoryjny). Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (vide: uchwała SN z dnia 10 listopada 1995r., III CZP 156/95, OSNCP 3/96/31, Lex nr 23701). Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie naturalne, którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji.

Na gruncie niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż roszczenie Banku, będącego poprzednikiem prawnym strony powodowej - jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej - podlegało trzyletniemu okresowi przedawnienia (vide: wyrok SN z 10 października 2003r., sygn. II CK 113/02, OSP 2004/11/141, Lex nr 106951; wyrok SN z 30 stycznia 2007r., sygn. IV CSK 356/06, Lex nr 276223; wyrok SN z 02 października 2008r., sygn. II CSK 212/08, OSNC ZD 2009/3/60, Lex nr 499152). Z umowy kredytu wynikało, iż świadczenie pozwanej miało być spełniane częściami, przy czym nie miało ono charakteru okresowego, gdyż wielkość zobowiązania była od początku znana. Świadczenie pieniężne jest, co do zasady, świadczeniem podzielnym (art. 379 § 2 kc). Świadczenie to może być bowiem niewątpliwie spełnione częściowo bez istotnej zmiany jego przedmiotu lub wartości (vide: wyrok SN z dnia 14 marca 2002r., sygn. IV CKN 821/00, Lex nr 54375; wyrok SN z dnia 21 maja 2004r., sygn. V CK 505/03, Lex nr 194091). Jeżeli zatem świadczenie pieniężne jest zasadniczo świadczeniem podzielnym, oznacza to, że może być ono spełnione w ratach. W przypadku rat kredytu należy uznać, że poszczególne z nich przedawniają się po upływie

trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową kredytową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z nich. Jednakże w sytuacji niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo gdy kredyt nie jest spłacany, bank może wypowiedzieć zawartą umowę kredytową i wówczas całość niespłaconego kredytu staje się wymagalna, a pozostałe do spłaty raty, stają się natychmiast wymagalne.

Powód nie wskazał, kiedy dokładnie doszło do wypowiedzenia umowy oraz nie przedłożył dowodu doręczenia pisma wypowiadającego umowę pozwaną. Jedynie opierając się na treści bankowego tytułu egzekucyjnego i fakcie naliczania odsetek umownych od kapitału do dnia 24 stycznia 2012r., należało przyjąć, że z tym właśnie dniem doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu nr (...)/2009r. Taka też data została wskazana w załączniku nr 2 – zestawieniu wierzytelności pozostałych – do umowy przelewu wierzytelności nr (...). Tym samym roszczenie stało się wymagalne 25 stycznia 2012r. i od tego dnia rozpoczął bieg termin przedawnienia.

Sąd podziela stanowisko powoda, iż do przerwania biegu przedawnienia niewątpliwie doszło - zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc - przez skierowanie przez pierwotnego wierzyciela do sądu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Co więcej, zgodnie z przepisem art. 124 § 2 kc, nastąpiło zawieszenie biegu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem, czyli przez okres, w którym uprawniony nie miał możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia.

Niemniej, w ocenie sądu skutki przerwania i zawieszenia biegu przedawnienia, do którego doszło w niniejszej sprawie, odnoszą się tylko i wyłącznie do pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. W żadnym razie wspomniana czynność banku w postaci wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerwała biegu przedawnienia w stosunku do powoda, jako nabywcy wierzytelności.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. III CZP 29/16 (Lex nr 2067028), w razie cesji wierzytelności na podstawie art. 509 § 2 kc, co do zasady nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia - zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. Jednak w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Tak szczególnie uprawnienie, jakim była możliwość wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Niedopuszczalne było nadanie klauzuli wykonalności na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem (vide uchwała SN z 02 kwietnia 2004r., sygn. III CZP 9/04, Lex nr 106565; uchwała SN z 22 lutego 2006r., sygn. III CZP 129/05, Lex nr 171720). Podobnie cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, albowiem w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 kpc, a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 kpc, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 kpc i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu

przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (vide: także uzasadnienie wyroku SN z 19 listopada 2014r., sygn. II CSK 196/14, LEX nr 1622306).

Sąd w całości podziela powyższą argumentację i jednocześnie ma świadomość tego, że teza uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. III CZP 29/16, odnosi się do skutków prawnych postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Niemniej zważając właśnie na wyjątkowość uprawnień banku, przyznanych mu na mocy nieobowiązujących już przepisów art. 96 – 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, do uzyskiwania tytułu egzekucyjnego poza sądowym postępowaniem rozpoznawczym, a także na niedopuszczalność nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem, sąd stoi na stanowisku, iż powód niebędący bankiem, który nabył wierzytelność, nie może powoływać się także na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną złożeniem przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Prowadziłoby to bowiem do rozszerzającej interpretacji wyjątkowych uprawnień nadanych tylko i wyłącznie bankom, sprzecznej z zasadami praworzędności.

Reasumując, skoro roszczenie pozwanego stało się wymagalne 25 stycznia 2012r., to do jego przedawnienia doszło 25 stycznia 2015r. Powód wytoczył o nie powództwo 13 kwietnia 2016r., a więc w momencie, gdy było już przedawnione.

Podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia nie pozostawało w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Instytucja przedawnienia służy również ochronie dłużnika, by „nie pozostawał on w długotrwałej niepewności” (vide: wyrok SA w Łodzi z 23 kwietnia 2014r., sygn. I ACa 1361/13, Lex nr 1458942).

W świetle powyższego, w pkt 2 wyroku sąd oddalił powództwo w całości w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku postanowiono w myśl art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Skoro pozwana J. K. wygrała postępowanie przed sądem, to przegrywający powód winien zostać obciążony obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponieważ zwrot tych kosztów nie przysługuje pozwanej z uwagi na przyznanie jej pełnomocnika z urzędu, to koszty te podlegały zasądzeniu od strony przegrywającej tj. powoda na rzecz ustanowionego adwokata z urzędu. Wysokość przyznanego wynagrodzenia adwokackiego określono w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801). Według § 4 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, opłatę (za czynności adwokackie z tytułu zastępstwa prawnego), ustala się w wysokości co najmniej 1/2 opłaty maksymalnej określonej w rozdziałach 2-4, przy czym nie może ona przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Zgodnie z § 8 pkt 5 rozporządzenia, opłata maksymalna w sprawie cywilnej przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, wynosi 4.800 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika w niniejszej sprawie mogło mieścić się w przedziale od 2.400 zł do 4.800 zł. W ocenie Sądu zasadnym było - przy uwzględnieniu niezbędnego nakładu pracy, stanu sprawy i wkładu pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (tj. uczestniczenie w dwóch terminach rozprawy, podniesienie skutecznego zarzutu przedawnienia) - przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł, podwyższonych o należny podatek VAT – zgodnie z § 4 ust. 3 cytowanego rozporządzenia.

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

3. (...)

W., 16 lutego 2017r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska